

Κατι συμβαίνει με τα παιδιά
Που καμψατίζουν τους γονείς τους
Κατι συμβαίνει με σενα
Που ουρλιάζουν πως είμαι τρελός.

Αδειάζω τις τσέπες μου
Και σωριαζονται λαγονια απο ερωμενες

Ντινος Σιωτης

ΒΑΚΧΕΣ

Ελάτε να δειτε τις Βακχες
πως κατεβαινουνε τρελλες απ το βουνο
πως θγαινουν χωρις ρουχα απ το ποταμι
τα μαλλια τους ξεπλεχτα
και τα θυζια τους ορθια η κρεμασιμενα
ελατε να τις δειτε
εχουν τη Θηβα κανει ανω κατω
με τετοιο παραλογισμο
στα δαση μεσα ολες μαζυ τη νυχτα
στους θαμινους απο πισω κρυβονται
και κρυφοβλεπουνε το Διονυσο που λου-
ζεται
λιαζονται και χαϊδευονται και τραγου-
δουν.

Ελάτε,
ελάτε να δειτε και τις αλλες Βακχες
αυτες που γιναν cover girls και ταξιθε-
τριες
αυτες απο την Αμοργο και κεινες απ
το Berkeley
που δειχνουν τους μαστους τους στους
αστους
(αθεοφοδες και ωραιστατες)
παντρεμενες, λεφτερες και χωρισιμενες
μες το σκοταδι σου φυσαν αγερα ερωτικο
ελατε να δειτε πως ονειρευονται και
πως αποκοιμουνται

στο βαπορακι για την Αιγινα — Αυγουστος 78

ΤΙΠΟΤΕ

Δεν μαθαμε τιποτε
δεν θελουμε τιποτε
δεν μας διδαζατε τιποτε
δεν μετανοιωουμε για τιποτε
μας προδωσατε για ενα τιποτε
χιλια τιποτε αξιζει το συστημα σας

Και ματια σε παιδικες φωτογραφιες
Ετσι αγνος σεργναμαι κοντα σου
Πουτανα θεα.

Πεταξα στα σκουπιδια
Ο,τι μαζεψα αυτη την ημερα
Την καρδια μου.

με τις ροζ ρογες τους στητες αιθαλως
με το φεμινιστικο τους οπλο αξεπεραστο
ποιητριες, χορευτριες και ακτιδιστριες
αεροσυνοδοι και ταξιδιαρες στου ανεμου
τον ιστο
ανοιζτε τα ματια σας και κοιταζτε τες
οχι πια κατοικιδια ζωα
αλλα Αμαζονες σωστες
Βακχες με τα ολα τους
μην κλεινετε τα ματια σας
εχουν τη δυναμη ν αλλαξουνε τον κοσμο
μ ανοιγμενα τα πανια μαθαν το σωμα
τους
το πιανουν το αγγιζουν το χαϊδολογουν.

Ελάτε να τις δειτε
πως εχουν κανει καμψατακια τον Πενθεα
μην κλεινετε τα ματια σας
κοιταζτε τες
κοιταζτε τες καλα πως σκιζουν τα σεν-
τονια
πως πνιγονται στον ερωτα
κοιταζτε θαθεια μεσα στο βλεμμα τους
και θα δειτε τα χερια τους
να κρατανε ψηλα τ αναμενα κερια
που μια μερα θα καψουν
ολες τις μαυρες σελιδες τουτου του κο-
σμου.

τιποτε δεν μας συγκινει
με τιποτε δεν βολευομαστε
τιποτενιες οι αξιες σας
δεν βλεπετε τιποτε
δεν ακουτε τιποτε
τιποτε δεν μυριζετε

τόσοι γαίμενοι για ένα τιποτέ
 τιποτέ και ποτέ
 δεν δισταζετε μπροστά σε τιποτέ
 τι μας είπατε
 τότε που αερολογούσατε καίμενας δεν θυ-

Μαρτίνης 77

Η ΑΝΟΙΞΗ

Καποτε ήταν η ανοιξη
 τώρα είναι τα ανοιχτά μιάτια του κήπου
 λεμονιες, τενεκεδες, χαλασμένο νερό
 αυτοκινητά που καταπινουν σκυλούς
 ξεχασμένα λουλουδια στο πατωμα
 κι ένα αρρωστο δέντρο στην ασφαλτο.

Πρωτα ειχαμε τις θαρκες με ασπρες ση-
 μαιες
 να κολυμπανε χωρις κυματα κι ένα
 κουπι
 στο τιμονι ο καλος εραστης

μάται
 ποτέ θα δώσατε τοπο στην οργήμας
 καίμενας δεν το ξέρει

δεν σας συγχωρούμε για τιποτέ.

— νησιωτης το επαγγελμα —
 σαραντα ποδια βάθος η θαλασσα
 και στον πατο εβλεπες το ρολοϊ
 που εχασε η μικρη Αθηναία.

Τελειωσε. Τελειωσε ταχα εκείνη η α-
 νοιξη
 η μήπως τώρα αρχίζει με άλλο ονομα
 μι ένα ποτηρι ξεχυλο απο φίλια
 δυο χερια που ξερουν ν' αγκαλιαζουν
 και τρία φεγγαρια ερωτικά αναποδα
 στο πελαγο ;

